

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **O. P.**, V. č. 1, X., zastúpeného JUDr. E., advokátom, N. č. 9, X., proti žalovanému: **D.**, N. č. 13, X., v konaní o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/222/4945-40612/2005/991192-r zo dňa 28.6.2005, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského sudu v Bratislave č. 1S 266/2005-39 zo dňa 1.3.2007 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 1S 266/05-39 z 1.3.2007 **r u š í** a vec vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. napadnuté rozhodnutie žalovaného č. I/ 222/4945-40612/2005/991192-r zo dňa 28.06.2005 a rozhodnutie Daňového úradu B. č. 602/230-12023/2005/Šte zo dňa 24.02.2005 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Z odôvodnenia vyplýva, že po oboznámení sa so spisom žalovaného dospel k názoru, že napadnuté (ako aj prvostupňové) rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a to ustanovenia § 36 ods. 2 písm. c) bod 2 **citovaného** zákona, podľa ktorého osobitná sadzba dane je 15 % výnosov z podielových listov, z výnosov z dlhopisov, z výnosov z vkladových certifikátov, depozitných certifikátov, pokladničných poukážok, vkladových listov a z iných cenných papierov im na roveň postavených. Podľa § 49 **citovaného** zákona daňové priznanie za predchádzajúce zdaňovacie obdobie je povinný podať v ustanovenej lehote daňovník dane z príjmov právnických osôb. Daňovník, ktorý nie je založený alebo zriadený na podnikanie, Národná banka Slovenska a Fond národného majetku Slovenskej republiky nemusí podať priznanie, ak má iba príjmy, ktoré nie sú predmetom dane a príjmy, z ktorých sa daň vyberá osobitnou sadzbou. Podľa § 52 ods. 1 **cit.** zákona daň je vyberaná zrážkou tých príjmov, na ktoré sa vzťahuje osobitná sadzba dane (§ 36). Zrážku je povinný vykonať platiteľ dane, ktorý má sídlo alebo bydlisko na území Slovenskej republiky a zahraničný platiteľ dane (§ 56) pri výplate, poukázaní alebo pri opísaní úhrady v prospech daňovníka.

Vychádzajúc z tohto záveru podľa krajského súdu potom v zmysle ustanovenia § 49 zákona č. 366/1999 Z.z. daňovník, ktorý nie je založený alebo zriadený na podnikanie, nemusí podať daňové priznanie, ak má iba príjmy, ktoré nie sú predmetom dane a príjmy, z ktorých sa daň vyberá osobitnou sadzbou dane.

Súd dal taktiež za pravdu žalobcovi, že zákonné podmienky pre určenie dane podľa pomôcok v zmysle ust. § 29 ods. 6 a § 42 zákona č. 511/1992 Zb. neboli dodržané, pretože výnos zo zmienek možno považovať za príjem, ktorý podlieha osobitnej sadzbe dane a potom daň podľa ust. § 52 ods. 1 zákona č. 366/1999 Z.z. bol povinný zraziť a odvieť správcovi dane platiteľ dane a táto daň sa mala vymáhať od neho.

Preto bolo potrebné rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. a) O.s.p. zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie s tým, že žalovaný správny orgán je v zmysle § 250j ods. 6 O.s.p. viazaný právnym názorom súdu.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods.1l O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal právo na ich náhradu.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, podľa ktorého rozsudok súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím je splnený odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2, písm. f) O.s.p.. Navrhol, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok ako nesprávny zmenil a žalobu žalobcu zo dňa 31.8.2005 zamietol.

Uviedol, že v uvedenej veci je rozdiel v právnom názore žalobcu, súdu a žalovaného, ktoré ustanovenie zákona o dani z príjmov č. 286/1992 Zb. treba aplikovať na zdanenie výnosov zo zmenkových obchodov v roku 1999. Či zmenkový výnos zdaníť ako súčasť základu dane príjemcu v príslušnom zdaňovacom období, t.j. aplikovať ustanovenie § 21 alebo ustanovenie § 36 ods. 2, písm. c/ bod 2 zákona č. 286/1992 Zb. Súd vyslovil právny názor, podľa ktorého pokiaľ postup použitý daňovými orgánmi nie je upravený jednoznačným a zrozumiteľným spôsobom v právnej norme, nemôže byť takáto neurčito formulovaná zákonná úprava účastníkovi správneho konania na ujmu a z ustanovenia § 36 zákona č. 366/1999 Z. z. nie je možné prijať právny záver, že zmenkový výnos nie je možné považovať za výnos z iných cenných papierov postavených na roveň dlhopisov, na ktorý sa vzťahuje osobitná sadzba dane 15 %. S právnym názorom súdu sa žalovaný nestotožnil, nakoľko ustanovenie § 36 citovaného zákona vymenúva jednotlivé druhy cenných papierov alebo k nim priradený výnos, ktoré podliehajú osobitnej sadzbe dane vyberanej zrážkou platiteľom pri zdroji a na príjmy z cenných papierov, ktoré nie sú priamo uvedené, nie je možné použiť zrážkovú daň.

Žalovaný tiež poukázal na to, že krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenia právneho predpisu, keď v rozsudku vychádzal zo znenia zákona č. 366/1999 Z. z. v znení neskorších predpisov, ktorý nadobudol účinnosť až 1.1.2000, správne má byť daňový prípad posudzovaný podľa zákona 286/1992 Zb. v znení neskorších predpisov.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného nesúhlasil s tvrdením žalovaného, že na príjmy z cenných papierov, ktoré nie sú priamo uvedené v ustanovení § 36 zákona č. 366/1999 Z.z. (správne v rozsudku malo byť zákona

č. 286/1992 Zb.), nie je možné použiť zrážkovú daň. Podľa ustanovenia § 36 ods. 2 písm. c) bod 2 zákona č. 286/1992 Zb. osobitná sadzba dane je 15 % z výnosov z podielových listov, dlhopisov, vkladových listov a z vkladov postavených im na roveň. Bolo teda povinnosťou správnych orgánov skúmať, či v zmenkách išlo o vklad postavený na roveň vkladových listov, a teda či výnos zo zmieniek je možné považovať za výnos postavený na roveň výnosom z podielových listov, dlhopisov a vkladových listov. Žalobca poukázal na to, že z hľadiska členenia cenných papierov podľa vlastníckych a dispozičných práv zmenky a šeky patria do skupiny dlžobných cenných papierov, ak je obstaraný za účelom obchodovania. Z uvedeného dôvodu aj výnos zo zmieniek je výnosom z iných cenných papierov, na roveň postaveným výnosom z podielových listov, dlhopisov a vkladových listov v zmysle ustanovenia § 36 ods. 2 písm. c) bod 2 zákona č. 286/1992 Zb. a podlieha osobitnej sadzbe dane 15 %.

Pokiaľ žalovaný namietal, že krajský súd nesprávne aplikoval ustanovenia právneho predpisu, žalobca uviedol, že zákonom č. 366/1999 Z. z. síce došlo k zmene textu uvedeného v § 36 ods. 2 písm. c) bod 2 zákona č. 286/1992 Zb., ale táto zmena spočívala len v tom, že došlo k rozšíreniu výpočtu výnosov konkrétnych cenných papierov a pojem vklady sa zmenil na pojem cenné papiere. Je preto zrejmé, že uvedená nesprávnosť nemala vplyv na právne posúdenie veci a nemôže byť dôvodom k zmene prvostupňového rozsudku.

Navrhol preto rozsudok krajského súdu potvrdiť a žalobcovi priznať trovy odvolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 O.s.p. na základe včas podaného odvolania preskúmal vec a dospel k záveru, že námietky žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci sú dôvodné a preto podľa § 214 ods. 2 písm. c) O.s.p a § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p. rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Z podkladov spisu krajského súdu je nepochybné, že krajský súd v danej veci rozhodoval o zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/4945-40612/2005/991192-r z 28. júna 2005, ktorým bol potvrdený platobný výmer č. 602/230-12023/2005/Šte zo dňa 24.02.2005, vydaný Daňovým úradom B. Týmto platobným výmerom správca dane určil žalobcovi daň z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 1999. Taktiež nie je sporné, že v uvedenom zdaňovacom období bol účinný, a teda platil zákon č. 286/1992 Zb. o daniach z príjmov. Od 1.1.2000 nadobudol účinnosť zákon č. 366/1999 Z.z., podľa ktorého ustanovenia § 58 ods. 1 sa na daňové povinnosti a odvodové povinnosti, vrátane penále a úroku za rok 1999 a predchádzajúce roky a na zdanenie príjmov zo závislej činnosti a funkčných požitkov zúčtovaných do decembra 1999, použijú doterajšie predpisy.

Krajský súd na str. 3 napadnutého rozsudku odôvodnil svoj záver ustanoveniami (ako uviedol „citovaného“) zákona, avšak z týchto odkazov nie je priamo zistiteľné, o ktorý citovaný zákon má ísť. Porovnaním textu uvádzaných zákonných ustanovení je nepochybné, že ide o zákon č. 366/1999 Z.z.. Správnosť tohto zistenia potvrdzuje aj odôvodnenie rozsudku na str. 4, kde sa krajský súd

odvoláva už priamo na ustanovenie § 49 zákona č. 366/1999 Z.z., ktorým završuje predtým uvedený svoj záver.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd posúdil vec podľa ustanovení zákona č. 366/1999 Z.z., platného až od 1.1.2000, teda v rozpore s ustanovením § 58 uvedeného zákona, je nevyhnutné konštatovať, že nesprávne právne posúdil vec. Preto odvolací nemohol vec meritórne posúdiť, ale musel v zmysle § 250ja ods. 4 O.s.p. a § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušiť rozhodnutie súdu a vec mu podľa ods. 3 vrátiť na ďalšie konanie.

O trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave dňa 15.7.2008

**JUDr. Anna Elexová, v.r.,
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Anna Koláriková